

at Regeringen overhovedet ikke har taget „Kapital-Dækningsystemet“ som Grundlag, hvad Kommissionen havde foreslaaet, men „Ligningsystemet“, efter hvilket de enkelte Aars Udgifter og ikke den virkelige Kapitalværdi af Forsørgelsen er Basis for, hvad der blev udredt hvert Aar. Naar man gjorde det, kunde man ikke samtidig tilstede Kapitaludbetaling; naar man kun opkrævede Dividenten for Aaret hos Industrien og Landbruget o. s. v. Men da i nærværende Forslag ved Kapitaludbetalingen hver enkelt Ulykkestilfælde afgøres fuldt, uden at Fremtiden faar noget dermed at gøre, er det fuldstændig logisk, at Arbejderkommissionens Forslag som Afgang til Kapitaludbetaling her er indsat, selv om der mulig kan være Indledning til at indskrænke Afdelingen eller gøre Tilfældenes Hyppighed mindre sandsynlig, end den højtærede Minister mener, den er efter det foreliggende Forslag. Hvad Beløbenes Størrelse angaar, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at der fra anden Side er faldet Udtalelser om, at Beløbene maatte være for smaa, og det turde da være, at man kunde komme til den Opfattelse, at de ere nogenlunde rigtig valgte. Smidlerid skal jeg ikke have nogen bestemt Mening derom, men kun henstille til den højtærede Minister muligvis at lade undersøge af en Beregner, hvad Kapitalbeløbet maa sættes til efter det af Folketinget ved 2den Behandling i Marts Maaned 1891 vedtagne Forslag, i hvilket jo altsaa Pensioner og Understøttelser ere fastsatte, altsaa paa en anden Maade end her, nemlig uden Kapitalbeløb, men alene som Renter. I saa Fald tror jeg, at man vil komme til det Resultat, at Byrden for Industrien efter vort Forslag vil vise sig noget mindre end efter tidligere Forslag, ogsaa i den Form, hvori Regeringen i sin Tid har forelagt det. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) har, angaaende Forsikringen, udtalt, hvad jeg derom vilde have meddelt den ærede Minister, saa jeg derom kan fatte mig ganske kort. Jeg er sikker paa, at der kan ikke opstaa det Tilfælde under nogen Omstændighed, at et Forsikringselskab udbetaler en Arbejdsgiver et mindre Beløb end det, som Arbejdsraadet tillænder de forsørgelsesberettigede, efter som Arbejdsgiveren ubetinget vil tegne sin Forsikring mod det i Loven indeholdte Ansvar, hvorefter Forsikringselskabet træder aldeles i Arbejdsgiverens Sted i Henseende til hans Forpligtelser. Jeg beder den højtærede Minister i den Henseende skaffe sig Bished, da den højtærede Minister ikke nærede saa ganske ringe Betænkelighed i dette Punkt. Man maa imidlertid betrygge Arbejderen og

esterlæde for, at de altid erholde en upar-tist Fasthættelse af det Beløb, der tillænder dem; derfor have vi foreslaaet en Autoritet, der kan afgøre dette Spørgsmaal; saaledes ere baade Arbejdere og Arbejdsgivere betryggede.

Med Tilfredshed har jeg bemærket, at den højtærede Minister er villig til at forsøge at bøde paa den Mangel, der er ved Lovgivningen med Hensyn til befuldmægtigedes Forsømmelser og Undladelser saaledes at disse i større Grad end hidtil skulde falde tilbage paa Principalen eller Fuldmægtigerveren i Overensstemmelse med, hvad der findes i de fleste Kulturlande, medens vi staa langt tilbage, hvilket ogsaa efter Vedtagelsen af dette Forslag vil være en stor Mangel. Det er dette Forhold, som væsentlig har bidraget til, at Berg i sin Tid har foreslaaet, at de Arbejdere, som ikke kunde komme ind under Arbejdsgivernes Ansvar — Forsikringsloven — vilde blive at medtage paa anden Maade som forsørgelsesberettigede, efter som de ellers slet ikke havde nogen Bestyttelse i den bestaaende Lovgivning, efter som Arbejdsgiverne jo ofte slet ikke personlig have noget med Arbejderne at gøre, medens de Personer, der have med dem at gøre, ikke frembyde tilstrækkelig økonomisk Garanti i det Tilfælde, at der ved deres Undladelser eller ved deres Fremgangsmaade skulde paaføres de paagældende Arbejdere Skade. En saadan Lovgivning har man andre Steder kunnet faa i meget kort Tid og jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at Revisionen ikke skulde gælde for dette Forhold alene, men for det borgerlige Liv i det hele taget. Naar dernæst den højtærede Minister opstatede det Spørgsmaal, hvorfor ere Kommunerne efter Ulykkestilfælde nærmere til at støtte dem, der ernære sig ved legemligt Arbejde, end dem, der ernære sig ved aandeligt Arbejde, saa maa jeg sige, at vi jo ikke have tænkt os — jeg ved ikke, om nogen har tænkt sig det — at en Lovgivning særlig for Arbejdere, som ernære sig ved Løn, ogsaa skulde omfatte aandeligt Arbejde. Ved Lovgivning paa dette Omraade i andre Lande har man ubelukkende tænkt paa Haandens og Legemets Arbejdere; men hvis det er Meningen, at f. Eks. Lærere og andre, som arbejde mod Løn, skulde ind under Lovgivningen, vil der jo ikke være noget at indvende derimod; dog forekommer det mig, at det da ikke er nogen Arbejderlovgivning, og at det ikke er i den Forstand, man i det hele taget har opfattet denne Lovgivning fra første Færd, heller ikke i den Aand, hvori Arbejderkom-